

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt onsdag den 2. december 2015

Sag 219/2015

A

(advokat Bjørn Dilou Jacobsen)

mod

Udlændingenævnet

(Kammeradvokaten ved advokat Jacob Pinborg)

I tidligere instans er afsagt kendelse af Østre Landsrets 14. afdeling den 28. august 2015.

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Marianne Højgaard Pedersen, Vibeke Rønne og Jens Peter Christensen.

Påstande

Kærende, A, har nedlagt påstand om, at hendes søgsmål mod Udlændingenævnet skal tillægges opsættende virkning under sagens behandling ved Østre Landsret

Indkærede, Udlændingenævnet, har nedlagt påstand om, at As anmodning om opsættende virkning ikke tages til følge.

Anbringender

Til støtte for sin påstand har A bl.a. henvist til, at hun ikke vil have mulighed for at bevare forholdet til sin datter, såfremt hun ikke kan få ret til at opholde sig her i landet under sagens behandling ved landsretten, og at det må lægges til grund, at hendes familieliv med datteren alene kan sikres på tilstrækkelig vis ved hendes fortsatte ophold i Danmark.

Til støtte for sin påstand har Udlændingenævnet bl.a. anført, at A ikke har udsigt til at få medhold i sin påstand, og at As tilstedeværelse ikke er påkrævet under sagen. As interesse i at

kunne opholde sig i Danmark overstiger derfor ikke det offentlige klare interesse i, at udlændingeloven og afgørelser truffet på baggrund af loven håndhæves. Hensynet til datteren skal ikke iagttages ved denne vurdering.

Sagsfremstilling

A er marokkansk statsborger. Den 15. januar 2008 indgik hun i Marokko ægteskab med den dansk/marokkanske statsborger B. På tidspunktet for ægteskabets indgåelse havde B bopæl i Spanien, og A opnåede opholdstilladelse i Spanien som følge heraf.

I 2010 opholdt ægteparret sig i Danmark, og A fødte parrets datter i Danmark i februar 2011. I forbindelse med dette ophold ansøgte A ikke om opholdstilladelse.

I april 2012 tog A til Marokko med datteren, angiveligt for at holde ferie. B indledte i juni 2012 en børnebortførelsessag mod A. Statsforvaltningen meddelte ved afgørelse af 26. juni 2012 B midlertidig forældremyndighed over datteren, og ved udeblivelsesdom af 23. oktober 2012 tilkendtes B den fulde forældremyndighed.

A blev ved Østre Landsrets ankedom af 1. marts 2013 idømt seks måneders fængsel for bortførelse af datteren.

Den 27. marts 2013 ansøgte A Udlændingestyrelsen om familiesammenføring med datteren, og den 11. oktober 2013 meddelte Udlændingestyrelsen med henvisning til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, A afslag på familiesammenføring. Den 22. oktober 2013 påklagede A Udlændingestyrelsens afgørelse om familiesammenføring til Udlændingenævnet, der den 18. juni 2014 stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse.

A og B blev separeret ved dom af 31. maj 2013 og skilt den 27. juni 2014.

Den 8. januar 2015 indbragte A Udlændingenævnets afgørelse for Københavns Byret, der den 24. april 2015 henviste sagen til Østre Landsret. Den 31. juli 2015 besluttede Østre Landsret, at sagen skal behandles af landsretten som 1. instans, jf. retsplejelovens § 226, stk. 5.

Den 28. august 2015 afsagde landsretten kendelse, hvorefter søgsmålet ikke tillægges opsættende virkning.

Den 15. september 2015 besluttede Københavns Byret ved dom, at A skal have del i forældremyndigheden over datteren. Denne dom blev den 21. september 2015 anket til Østre Landsret af B.

A har indgivet en ny anmodning om opholdstilladelse på baggrund af byrettens dom af 15. september 2015.

A har ret til overvåget samvær med sin datter i 1½ time hver 14. dag.

Det er oplyst, at landsrettens hovedforhandling af nærværende sag er berammet til den 10. juni 2016.

Højesterets begrundelse og resultat

A har aldrig haft opholdstilladelse i Danmark og blev ved Østre Landsrets dom af 1. marts 2013 idømt seks måneders fængsel for bortførelse af sin datter, født i februar 2011, til Marokko. A har ikke forældremyndighed over datteren, og hendes samværsret med datteren er begrænset til 1-1½ time hver 14. dag under overvågning. Under disse omstændigheder træder Højesteret, at den interesse, som A har i at kunne blive her i landet frem til Østre Landsrets dom i sagen, der efter det oplyste må forventes medio 2016, ikke kan opveje Udlændingenævnets klare interesse i, at udsendelsen af A ikke udsættes yderligere, jf. herved også Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om retten til familieliv. Højesteret finder derfor, at der ikke foreligger sådanne særlige omstændigheder, at der er grundlag for undtagelsesvis at tillægge sagsanlægget opsættende virkning.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

Ingen af parterne pålægges omkostninger til den anden part.